

זבחים דף עה

הלכות פרה אדמה

פרק עשירי

הולכת המים ושמירתם; המזהה וכוונתו

ח המזהה אינו צריך טבילה לכל הזיה, אלא טובל את האזוב ומזהה הזיה אחר הזיה עד שיגמרו המים. ומזהה הזיה אחת על כמה בני אדם או כמה כלים כאחד, אפלו מאה: כל שנגע בו מן המים כל שהוא - טהור, והוא שיחפון המזהה להזות עליו.

טבל את האזוב ונתפון להזות על דבר שמקבל טמאה או על האדם, והזה מאותה טבילה על דבר שאינו מקבל טמאה או על הבהמה: אם נשאר מים באזוב - אינו צריך לחזור ולהטביל, אלא מזה מן השאר על האדם או על הכלים השמאים, שהרי תחלת טבילתו כשרה היתה.

אבל אם טבל את האזוב להזות על דבר שאינו מקבל טמאה או על הבהמה, והזה על האדם או על הכלי השמאי - הניתו פסולה, עד שיחזור ויטבל האזוב פעם שניה, ויתפון להזות על האדם או על דבר המקבל טמאה.

הלכות בכורות

פרק ראשון

בכור בהמה טהורה

א מצות עשה להפריש כל פטר רחם הזכרים, בין באדם בין בבהמה טהורה בין במין הקמור, בין שהיו שלמים בין שהיו טרפות, שנאמר: "קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה" (שמות יג, ב), וכלן לפניהם: **ב** בכור אדם ובכור קמור נפדין, ופדיון לפניהם; ובכור בהמה טהורה נשחט בעזרה בשאר קדשים קלים: זורקין דמו ומקטירין אמוריו, כמו שבארנו במעשה הקרבנות (ט, טז), ושאר הכשר נאכל לפניהם, שנאמר: "אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור הבהמה השמאה תפדה [...] אך בכור שור... לא תפדה קדש הם... ובשרם יהיה לך..." (במדבר יח, טו-יח).

הלכות אסורי מזבח

פרק ראשון

איסורי מומים

יב כל פסולי המקדשין - כשיפדו, מתר לשחט אותן בשוק הטבחים, ולמכור אותן שם בשוק, ולשקל בשכם בליטרא, כשאר החלין, חוץ מן הבכור ומן המעשר. מפני שמכירתם בשוק מוסיף בדמיהם: שאר הקדשים, שדמיהן חוזרין להקדש, שהרי מביא בדמיהם בהמה אחרת - מוכרין אותן פחלין בשוק; אבל הבכור והמעשר, שאין דמיהם להקדש, אלא נאכלין במומם, כמו שיתבאר (בכורות א, ג, ד) - אין שוחטין אותם בשוק הטבחים, ואין מוכרין אותם שם.

אפלו התפס בכור לבדק הבית - אינו נשקל בליטרא, ולא ימכר בשוק, שאינו יכול להתפס אלא דבר הקנוי לו קנין גמור.

הלכות פסולי המקדשין

פרק ששי

זבחים שנתערבו

טו אשם שנתערב בשלמים - אף על פי שאין מקריבין משניהם אלא האמורין אבל הכשר נאכל, לא יקרבו, אלא ירעו עד שפיל בהן מום, ויביא בדמי היפה אשם ובדמי היפה שלמים, ויפסיד המותר מביתו. ואם קדם והקריב אשמו - שניהם יפלו לנדבה.

כב חתיכות קדשים שנתערבו בחתיכות קדשים קלים, או הנאכלין ליום אחד בנאכלין לשני ימים - יאכלו כחמור שבהן.

